

[Søren B. Jørgensen]

at vi ikke her gør noget i blinde. Vi må derimod være meget opmærksomme på, hvad det er for uddannelser, vi i de kommende år får brug for. De fleste er enige om, at vi skal producere os ud af vanskelighederne. Vi må derfor sikre, at der er uddannelseskapacitet nok i de sektorer og inden for de erhverv, der skal producere og eksportere.

Vi får i de nærmest kommende år en voksende tilgang til arbejdsmarkedet af unge. Det er af den allerstørste vigtighed, at den uddannelse, de får, bliver den rigtige. Vi kan ikke om nogle år uden store vanskeligheder lave denne uddannelse om, fordi tilgangen af unge mennesker vil falde drastisk sidst i 1980'erne.

Lige så vigtigt som det er at finde de rigtige uddannelser, er det at finde lære- og praktikpladser nok. Kan vi ikke løse dette problem, er det omsonst med en udvidelse af skolekapaciteten.

Det er ikke alene regeringens initiativer, som de fremgår af redegørelsen, vi skal bygge på. Det er glædeligt, at der også andre steder tages initiativer. Der er en lang række initiativer på vej fra LO og Dansk Arbejdsgiverforening, bl. a. også fra Metal, der går helt utraditionelle veje. Hvis vi kan plukke de bedste af de mange ideer, der kommer frem, tror jeg også, at denne opgave vil være overkommelig.

Specielt når det gælder ungdomsarbejdsløsheden, er det måske værd at overveje en kontakt til ungdomsorganisationerne. Det er trods alt dem, der har kontakten til ungdommen og kender dens indstilling, ønsker og behov.

Regeringen påtænker også en udvidelse af kapaciteten på specialarbejderskolerne. Her er det socialdemokratiets ønske, at vi overvejer mulighederne for at etablere længerevarende uddannelser for den del af arbejdsstyrken, der i de unge år ikke fik lejlighed til at få en uddannelse.

Det vil i høj grad blive en hjælp også til indsatsen mod kvindearbejdsløsheden. Det vil give mulighed for at motivere til uddannelse uden for de områder, vi hidtil har betegnet som deciderede kvindefag. Skal vi ud over de initiativer, der er indeholdt i beskæftigelsesplanerne, og som der bliver peget på i redegørelsen, angribe kvindearbejdsløsheden, må en af vejene være, at kvinderne selv søger ind i andre fagområder end de traditio-

nelle, og at arbejdsgiverne så yder deres bidrag ved at ansætte dem efter uddannelse.

Jobtilbudsordningen har, i den tid den har virket, skaffet mange tusinde i arbejde. Redegørelsen lægger op til en gradvis forbedring af denne ordning, som skulle være, at alle, der har gået ledige i et år, skal have tilbud om et job. Jobtilbuddene er vigtige især for de unge, for her gælder det, at de vil få en forkert indstilling til samfundet, såfremt de får den opfattelse, at samfundet ikke har brug for dem. Skal denne nye ordning praktiseres, betyder det, at der skal fremskaffes 15.000 flere jobtilbud om året. Det kan altså godt volde nogle vanskeligheder, men de kan overvindes. Med den øgede støtte til den private sektor, som der lægges op til, må det være rimeligt at antage, at man i denne sektor vil antage flere langtidsledige, og en andel på 25 pct. er ikke urealistisk. Hidtil har kommunerne måttet tage sig af resten, og det vil med den foreslåede fremrykning blive en meget vanskelig opgave, men forpligter staten og amterne sig til hver at skaffe 10 pct. af jobtilbuddene frem, mener jeg, at vi også nok kan klare denne opgave.

Der har lydt nogle mislyde omkring jobtilbudsordningen. Derfor skal det slås fast, at ansættelse efter denne ordning fortsat skal ske på normale løn- og ansættelsesvilkår, og der skal være tale om en nettoudvidelse af arbejderstaben, ligesom medarbejderne skal have indflydelse på, om en langtidsledig kan og bør ansættes.

Jeg har så stor tiltro til vore faglige tillidsmænd og -kvinder på arbejdspladserne, at skulle der være en arbejdsgiver, der fristes til at misbruge denne ordning, skal de nok vide at forhindre det.

Arbejdsministeren lancerede i redegørelsen et nyt begreb i arbejdsmarkedspolitikken, nemlig »jobskabelse«. Med begrebet lægger han op til en bred drøftelse af et udvidet samarbejde mellem de offentlige myndigheder, organisationerne og de private virksomheder. De initiativer, som bør iværksættes, skal så diskuteres mellem disse instanser. Specielt tænkes der på produktioner, der ikke er økonomisk rentable for den enkelte virksomhed, men derimod rentable for samfundet. Genbrugsområdet har været nævnt i denne forbindelse. Vi tror på, at der er store muligheder, især hvis vi griber det rigtigt an. Jeg skal her pege på det store initiativ, som